

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΚΑΤΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ...

Φίλε «Νουμά»,

Πολύ τὸν κακομεταχειρίζεται τὸν καημένο τὸ Μαβίλη στὰ τελευταία Ἀλεξαντριανὰ «Γράμματα» ὁ κ. Κ. Πασαγιάνης, ἢ τὸ σωστότερο τὸν μεταχειρίζεται ὡς κομματάρχη του ἐκλογικό, νὰ πού-με, ταμπουρώνεται, μὲ ἄλλα λόγια, πίσω του γιὰ νὰ χτυπήσει ἐκείνους πούχει προσωπικά μαζί τους (Ψυχάρης, Παλαμᾶς, «Νουμᾶς», «Ἐστία», κλπ.) καὶ γιὰ νὰ παινέσει καὶ ρεκλαμάρει ἐκείνους πού του χρειάζονται (Βενιζέλος, Γαβριηλίδης, Παπαντωνίου, Ραμᾶς, Καρακάλος, κλπ.). Δικαίωμα του αὐτὸ ἀφοῦ εὐτύχησε νᾶχει μερικὰ γράμματα τοῦ Μαβίλη στὰ χέρια του καὶ ἀφοῦ στὴν ἱστορία τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας θὰ περάσει ὡς «Φίλος τοῦ Μαβίλη», τίτλος βαρύτιμος πού ζυγιάζει περισσότερο καὶ ἀπὸ πέντε τόμους λ. χ. τοῦ Παλαμᾶ.

«Ὁ Νουμᾶς δὲν πολυδιαβάξεται»... «αὐτὸ μόνο ἀπὸ τὸν «Νουμᾶ» μπορεῖ νὰ τὸ πάθη κανεὶς» τοῦγραψε ὁ ἀγαθὸς Μαβίλης στὰ 1904, γιατί ὁ «Νουμᾶς» εἶχε διαπράξει τὸ τρομερὸ ἀνοσιούργημα νὰ τυπώσει τότε ἕνα γράμμα τοῦ Καραγάλιου ἀπὸ τὴ Βιέννη μὲ τὸν «Ἀνεμόμυλό» του μέσα. Μπορεῖ νὰ θύμωσε τότε ὁ Μαβίλης, πού δὲ θύμωσε ὡστόσο καὶ στὰ 1911 («Γράμματα» σελίδα 24) πού «ἡ Μυριέλλα ἔγραψε γιὰ μένα (τὸ Μαβίλη δηλ.) στὸ Νουμᾶ κάτι λόγια κολακευτικά πού μοῦ φανήκανε εἰλικρινῆ».

Κακὴ δούλεψη, ἔκαμε στὴ μνήμη τοῦ «φίλου μου Λορέντσου» ὁ κ. Κ. Πασαγιάνης. Μπορεῖ νὰ τᾶγραψε τότε αὐτὰ τᾶνάρμοστα πράγματα ὁ Μ., μὰ ὁ κ. Κ. Πασαγιάνης ὅπως παράλειψε τόσα ἄλλα: «**Κάποιος** ἐκδότης γνωστοῦ Ἀθ. ἡμερολογίου»,... «**Ἐνας** διευθυντῆς γνωστοῦ Ἀθ. περιοδικοῦ»,... «**γνωστὴ** Ἀθηναία λογία καὶ θαυμαστριά του» κλπ. μποροῦσε νὰ παραλείψει καὶ τὶς ἀνάρμοστες φράσεις του γιὰ τὸ Νουμᾶ, πού τυπώνονται μάλιστα ὅστερ' ἀπὸ τὸ εὐλαβητικὸ μνημόσυνο πούκαμε στὴ μνήμη του ὁ ἐκδότης τοῦ φύλλου τούτου μὲ ὀλικὴ ζήμιᾶ του.

Ἐπειτα μὲ πόση φιλολογικὴ αὐθάδεια καὶ φτωχαλαξονεῖα μιλάει μέσα σὲ τὶς ἐβδομήντα—Θέ μου! —σελίδες τῆς νεκρολογίας του ὁ κ. Πασαγιάνης! Ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, πού δὲ λαβαίναμε γράμματα τοῦ Μαβίλη, σὰ μερμήγγια μᾶς βλέπει. Ὡστόσο ζοῦμε καὶ μεῖς, μὲ τὴν ἀδειᾶ του. Τί νὰ γίνε!

Ἀπὸ τὴ διατριβὴ τοῦ κ. Πασαγιάνη μαθαίνουμε καὶ πὼς τὸ Σονέτο «Ὁμορφιά» ὁ Μαβίλης τᾶγρα-

ψε γιὰ τὴν «ἀρχαϊκὴ ὁμορφιά τῆς δροσερῆς κόρης πού ἐπῆρε ὕστερα τὸνομά μου» («Γράμματα» σελ. 19).

Δικός σου

ΦΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΣ

© ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ κ. Παῦλος Γιαννηλίας μᾶς ἔστειλε μεταφρασμένη μιὰ διάλεξή του πού ἔκαμε στὴ Βιέννη, στὴ σάλα τῆς «Urania» γιὰ τοὺς «Σημερινούς Ἑλληνες». Τὴ διάλεξή του κ. Γιαννηλία θὰ τὴν τυπώσουμε στὸ ἐρχόμενο φύλλο.

— Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο, σὲς μέσα σελίδες τοῦ «Νουμᾶ» πούχουνε σκῆμα βιβλίου, θὰ τυπώσουμε ἕνα πρωτότυπο ρομάντσο τοῦ Ταγκόπουλου «Οἱ ἀπόγονοι».

— Ὁ ἀπόστρατος λοχαγὸς καὶ ποιητῆς κ. Φωκ. Παυᾶς τὴν περασμένη βδομάδα μᾶς σκυλοβρίζει πάλι σὲ κάποιο φύλλο τῆς «Ἐσπερινῆς» καὶ φοβερίζει πὼς θὰ δείρει ὄλους τοὺς μαλλιαροὺς, ὅπως ἔδειρε(!) τὸ περασμένο καλοκαίρι στὸ Βόλο τὸ ζουγράφου Νικολαΐδη. Εἰδοποιούμε τὸν κ. Παυᾶ πὼς ὁ κ. Νικολαΐδης μᾶς ἔρχεται πάλι τὸ καλοκαίρι ἀπὸ τὸ Κάιρο καὶ καλὰ θὰ κάνει νὰ συμαζέψει τὴ γλώσσα του γιὰ νὰ μὴν τὶς ξαναφάει.

— Τοῦτο τὸ παραγραφάκι τὸ παίρνουμε ἀπὸ τὴν «Πατρὶς» τῆς περασμένης Πέμπτης. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀπογραφὴ πούγινη τώρα τελευταία στὴ Σαλονίκη.

«Ἐνας φτωχὸς καὶ δυστυχὴς Ἕλληνας κτλ.

«— Πὼς τὸ λέν τὸ παιδί σου αὐτό;

«— Φιλοκτῆμος (Φιλοκτῆμων).

«— Ἐκεῖνο;

«— Ἀχιλεΐκης (Ἀχιλλεύς).

«— Τοῦτο;

«— Μουστοκλῆς (Θεμιστοκλῆς).

«— Τὸ ἄλλο;

«— Περιδρομος.

«— Τί λὲς μωρέ;

«— Περιδρομος. Ἔτσι τὸ εἶπε ὁ νουνός του.

Ὁ νουνός του τὸ εἶχε πεῖ *Περιάνδρος*, ἀλλὰ τὸ μεταφρασεν ἢ ἄγνοια τοῦ δυστυχοῦς πατέρα. Κύριε Πάλλη, πάρτε τον συνεργάτη σας».

Πολυκαλά. Μὰ νὰ πάρει πρῶτα ὁ Μιστριώτης συνεργάτες του τοὺς περίφημους κουμπάρους τοῦ φτωχοῦ πατέρα.

— Τὰ συχαρήκια μᾶς στὰ Ἀλεξαντριανὰ «Γράμματα» γιὰ τὸν καλλιτεχνικὸ τόμο, τὸν ἀφιερωμένο στὴ μνήμη τοῦ Μαβίλη, καὶ περισσότερο γιατί ξανατυπώσανε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ» τὴν σοφὴ μελέτη τοῦ Σπύρου Ἀλιμπέρτη γιὰ τὸν Κερκυραῖο ποιητῆ. Οἱ τέσσερες σελίδες πού πιάνει ἡ μελέτη τοῦ Ἀλιμπέρτη εἶναι, ὅστερ' ἀπὸ κείνες πού πιάνουν τὰ σονέτα τοῦ ποιητῆ, οἱ καλλύτερες σελίδες μέσα σ' αὐτὸ τὸν τόμο. Τὰ «Γράμματα» ξανατυπώνουνε καὶ τὸ ὑπέροχο ποίημα τοῦ Σικελιανοῦ, πού τὸ ξανατυπώνει στὸ τελευταῖο τῆς φυλλάδιου καὶ ἡ «Νέα Ζωή» τῆς Ἀλεξαντρίας.

— Τὸ τελευταῖο φυλλάδιου τῆς «Νέας Ζωῆς» εἶναι ἀφιερωμένο «στὴ μακαρία σκιά τοῦ Ἐταίρου τῆς «Νέας Ζωῆς» *Ζωζοῦ Βατιμπέλλα* πού σοτώθηκε στὴ μάχη τῆς Ἀστρογάχης τὴν 29 τοῦ Νοέβρη 1912». Ἐξὸν ἀπὸ τὴν ἄλλη ὄλη, τυπώνεται στὸ φέλλάδιου αὐτὸ κ' ἕνα πολὺ δυνατὸ καὶ σύντομο ρομάντσο τῆς κ. Πετρούλας Ψηλορείτη «Κόκκινη Ζωή».